

"INGLOURIOUS BASTERDS"

Written and directed
by

QUENTIN TARANTINO

last draft
JUL 2nd
2008

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ / CULT STORIES

Διεύθυνση σειράς
Άρης Μαραγκόπουλος

Επίβλεψη τόμου: Άρτεμις Λόη
Μετάφραση: Σύνθια Μίκελσεν
Θεώρηση μετάφρασης/Διόρθωση: Φωτεινή Ξιφαρά
Προσαρμογή εξωφύλλου: MOTIBO A.E.

Τίτλος πρωτοτύπου: *Inglourious Basterds*
© 2009 by Quentin Tarantino

© 2009 Εκδόσεις Τόπος
για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο
ISBN 978-960-6863-15-8

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμία διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά το Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με το Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με το Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Τόπος
Πλαπούτα 2 και Καλλιδρομίου
11473, Αθήνα
Τηλ.: 210 8222835-856
Fax: 210 8222684

Βιβλιοπωλείο
Γενναδίου 6
10678, Αθήνα
Τηλ.: 210 3221580
Fax: 210 3211246

www.toposbooks.gr

Κουέντιν Ταραντίνο

Inglourious Basterds

Μετάφραση
Σύνθια Μίκκελσεν

Αντί προλόγου

Πριν από χρόνια ήξερα ένα παιδί, τον Σκοτ, που μου θυμίζει τον Κουέντιν Ταραντίνο. Στα έντεκά του, ο Σκοτ ήταν ήδη ιδιοφυΐα. Δεν είχε έφεση στα ωραία λόγια, δεν έκανε χιούμορ, δεν γνώριζε ιστορία, δεν έκανε τίποτα συνηθισμένο. Ο Σκοτ είχε μανία με τα μηχανήματα. Έδινε στο αγόρι αυτό τα παλιά ηλεκτρονικά μου και ό,τι χαλασμένες συσκευές είχα και μου επέστρεφε ένα οκτακάναλο μαγνητόφωνο-φακό ή ένα κασετόφωνο-τοστιέρα ή ένα πικάπ-ραδιόφωνο με ξυπνητήρι.

Ποτέ δεν αναρωτήθηκα για ποιο λόγο ο Σκοτ ήταν ένας δρ Μορό με ηλεκτρικό κολλητήρι. Μου αρκούσε που έφερνε στον κόσμο κάτι καινούριο. Σημασία δεν είχε πόσο εύχρηστο ήταν αυτό το καινούριο, καθώς το θέμα ήταν η διαδικασία της ίδιας της εφεύρεσης.

Παρομοίως, σε όλη τη διάρκεια της κινηματογραφικής καριέρας του, ο Κουέντιν Ταραντίνο έχει δημιουργήσει πρωτόγνωρα πράγματα από απλά υλικά. Ο τρόπος με τον οποίο αντιλαμβάνεται εδώ και χρόνια το κινηματογραφικό status μοιάζει στον τρόπο με τον οποίο ένας εφευρέτης εξερευνά μια μάντρα με παλιосίδερα. Ο Ταραντίνο αποσυνθέτει κατ' επανάληψη το παρελθόν και ανασυνθέτει παραδόσεις και στερεότυπα, για να δημιουργήσει νέες μορφές, τις οποίες αναγνωρίζουμε μονάχα αποσπασματικά. Οι ταινίες του φαντάζουν παράξενες αλλά και οικείες συνάμα. Γιατί ο Ταραντίνο επιστρέφει στο μέλλον.

Αυτό έκανε και πάλι με την ταινία *Inglourious Basterds*.

Σε αυτό το σενάριο θα δείτε ένα συννεφάκι σκέψης βγαλμένο

από τα κόμικς. Έναν αόρατο αφηγητή που ξεπροβάλλει από το πουθενά. Ασπρόμαυρες εικόνες που θυμίζουν αξιόλογες γαλλικές ταινίες. Έναν φακό κόκκινο, στο χρώμα του αίματος. Αναδρομές. Ακόμα και ο (εντελώς ανορθόγραφος) τίτλος είναι αντιγραφή του τίτλου μιας ιταλικής πολεμικής ταινίας του 1978. Το σενάριο μνημονεύει, επίσης, κλασικές προπαγανδιστικές ταινίες της Λένι Ρίφενσταλ* και του Γιόζεφ Γκέμπελς. Ρίχνει φευγαλέες ματιές στα πρόσωπα του Χίτλερ και του Τσόρτσιλ, και στο εσωτερικό ενός κινηματογράφου του Παρισιού την εποχή του Β΄ Παγκόσμιου Πολέμου, ενώ εστιάζει στη φρικαλεότητα της μάχης σώμα με σώμα και στη μανία της βεντέτας. Τα υλικά που χρησιμοποιεί είναι σαφώς δυνατότερα από εκείνα που χρησιμοποιούσε ο Σκοτ στις κατασκευές του πριν από χρόνια. Αλλά ο Ταραντίνο δείχνει το ίδιο δέος και τον ίδιο σεβασμό στους προγενέστερους, όπως κι εκείνο το πληθωρικό και ασυνήθιστο αγόρι.

Η ταινία *Inglourious Basterds* δεν αναλώνεται μονάχα σε σάτιρα ή απλές συρραφές. Είναι μια αυθεντική πολεμική ιστορία που διατηρεί τον αυτοσεβασμό της, προσφέροντας την ίδια ένταση και διαπεραστική μαγεία με τα καλύτερα βιβλία ή τις καλύτερες ταινίες του είδους. Ταυτόχρονα είναι γέννημα θρέμμα του Ταραντίνο.

Ο χώρος δράσης είναι το Παρίσι στα μέσα Ιουνίου του 1944. Οι Αμερικανοί και οι Βρετανοί βρίσκονται ακόμη στα προγεφυρώματα της Νορμανδίας, πασχίζοντας να μετακινηθούν προς την ενδοχώρα, μέσα από πυκνή βλάστηση και καλά οχυρωμένα χωριά. Οι Γερμανοί δεν έχουν ακόμη παραδεχτεί τη διαφαινόμενη ήττα τους. Βρίσκονται ανενόχλητοι στη Γαλλία εδώ και τέσσερα χρόνια, κι έχει αρχίσει να τους αρέσει η περιοχή. Στρατιώτες σουλατσάρουν στο Παρίσι, πηγαίνουν στον κινηματογράφο, φλερτάρουν με όσες μαμαζέλ ανταποκρίνονται. Αλλά, το έργο του Ταραντίνο ακρο-

* Helena Berta Amalie Riefenstall (1902-2003): Γερμανίδα σκηνοθέτρια, ηθοποιός και φωτογράφος, που συνέδεσε την καριέρα της με τον Χίτλερ και την άνοδο του ναζισμού. (Σ.τ.Δ.)

βατεί πάντοτε σε έναν λανθάνοντα πανζουρλισμό. Απελπισμένοι, οι Ναζί εντείνουν τις προσπάθειές τους να αφανίσουν τους τελευταίους Εβραίους της Ευρώπης, προτού ο πόλεμος αλλάξει ρότα. Διαισθανόμαστε πως έχει αρχίσει η αντίστροφη μέτρηση για τη Γερμανία μέσα από μια ταινία του Γκέμπελς, η οποία έχει στόχο να εμπυκώσει τα στρατεύματα εξυμνώντας έναν ελεύθερο σκοπευτή που σκότωσε 300 Σοβιετικούς στο Ανατολικό Μέτωπο. Μια μικρή ομάδα τολμηρών Αμερικανοεβραίων στρατιωτών σκορπά τον θάνατο πίσω από τις γραμμές του εχθρού (Εβραίοι που παίρνουν σκαλπ – άλλη μια χαρακτηριστική εικόνα από την πένα του Ταραντίνο). Μια νεαρή γυναίκα καταστρώνει μυστικά την εκδίκησή της ενάντια στους Ναζί για το ξεκλήρισμα της οικογένειάς της.

Κι ενώ αυτή καθαυτή η ταινία ζωντανεύει το σενάριο του *Glorious Bastards* με χρώματα, κίνηση και προοπτική, το χειρόγραφο προσφέρει μια ξεχωριστή, μοναδική και διαφορετική απόλαυση. Το ανεπεξέργαστο σενάριο σε κάνει να κατανοήσεις σε βάθος πώς αλληλεπιδρούν οι διάλογοι, η δράση και οι σκηνές του Ταραντίνο, καθώς η εσωτερική φωνή σου είναι εκείνη που ουσιαστικά λέει τις ατάκες και το δικό σου μυαλό είναι εκείνο που κινηματογραφεί τις σκηνές. Επιπλέον, η ίδια η φωνή του Ταραντίνο διατρέπει το σενάριο όσον αφορά την περιγραφή των κινήτρων (*είναι μονόδρομος, μωρό μου, μέχρι το γαμημένο το τέλος*), τις οδηγίες προς την κάμερα (*βλέπουμε και τα τρία όπλα να σημαδεύουν αντίστοιχα τους τρεις καβάλους*), τη δράση (*ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΟΥΝ και οι δύο τόσο πολλές ΣΦΑΙΡΕΣ που φαντάζει σχεδόν ρομαντικό όταν σωριάζονται ΝΕΚΡΟΙ στο πάτωμα*) και τις περιγραφές των χαρακτήρων (*ένας τύπος ίδιος ο Βρετανός ηθοποιός Τζορτζ Σάντερς στα νιάτα του την εποχή των ταινιών Ο Άγιος και Τα προσωπικά του Μπελ Αμί**) και των

* Απόδοση του τίτλου της ταινίας *The Private Affairs of Bel Ami* (1947) με τον Τζορτζ Σάντερς και την Άντζελα Λάνσμπουρι. Η ταινία βασίζεται στο μυθιστόρημα του Γκι ντε Μοπασάν *Ο φιλαράκος*. (Σ.τ.Μ.)

σκηνικών (αίθουσα του κινηματογράφου της Σοσάνα, ο οποίος θυμίζει πλέον παλική *b-movie* του Τίντο Μπρας, που είναι σκέπη αντιγραφή της ταινίας του Βιοκόντι Οι καταραμένοι*). Δεν θα βρείτε θέσεις σε κανέναν κινηματογράφο γι' αυτό το υπέροχο υπερθέαμα. Γιατί αυτός ο κινηματογράφος βρίσκεται μόνο στο μυαλό μας.

Ενδιαφέρον είναι πως το *IngLOURIOUS BASTERDS*, μια ταινία για τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, περιλαμβάνει λιγότερη αιματοχυσία σε σχέση με τις περισσότερες από τις προηγούμενες ταινίες του Ταραντίνο. Μολονότι δεν λείπουν το χάος και το μακελειό, φαίνεται πως το ιστορικό πλαίσιο της πραγματικής βίας έχει περιορίσει τη δική του τάση να τα χρησιμοποιεί αφειδώς. Το σενάριο περιγράφει ουσιαστικά τη ζωή, τον θάνατο και τις φρικτές πράξεις πραγματικών ανθρώπων. Ο Ταραντίνο ζωντανεύει έναν πραγματικό κόσμο εν καιρώ πολέμου. Είναι αληθοφανής και τρομακτικός.

Την πρώτη φορά που συνάντησα τον Ταραντίνο πήγαμε για δείπνο σε ένα μοντέρνο εστιατόριο στην περιοχή της Τραϊμπέκα. Δεν πέρασε πολλή ώρα και βρεθήκαμε όρθιοι να ερμηνεύουμε το «Ya Got Trouble» για τους θαμώνες γύρω μας. Εγώ είχα παίξει στο μιούζικαλ *The Music Man*** στο γυμνάσιο, οπότε είχα έναν λόγο παραπάνω (αν όχι μια δικαιολογία) για τη συμπεριφορά μου. Δεν νομίζω όμως πως ο Ταραντίνο έπαιξε ποτέ σ' αυτή την παράσταση. Αυτός ο τύπος με το πλατύ χαμόγελο απέναντί μου, στην άλλη άκρη του χώρου, που τραγουδούσε τους στίχους «tryin' out Bevo, tryin' out cubebs, tryin' out Tailor Mades!», ήταν ο μεγαλύτερος κινηματογραφόφιλος της Αμερικής, τόσο μεγάλος λάτρης των ταινιών ώστε γνωρίζει απέξω ακόμα και την παρλάτα από το *Music Man*.

* Ταινία που παρουσιάζει την απληστία και τη διαφθορά του ναζισμού κατά τη διάρκεια του Μεσοπολέμου. (Σ.τ.Δ.)

** Αμερικάνικο μιούζικαλ που ανέβηκε για πρώτη φορά στο Μπρόντγουεϊ το 1957, ενώ το 1962 γυρίστηκε και σε ταινία. (Σ.τ.Δ.)

Στο σενάριο της ταινίας *Inglourious Basterds* ξεδιπλώνονται σε όλη τους τη μεγαλοπρέπεια οι προτιμήσεις και τα ταλέντα του Ταραντίνo, σαν να πέρασαν κι αυτά από οντισιόν για μια θέση στη μεγάλη οθόνη. Θα τα ανακαλύψετε μέσα από την ανάγνωση. Εδώ έχει τον πλήρη έλεγχο όλου του υλικού του, και από το παρελθόν και από το παρόν. Πρόκειται για κλασικό Ταραντίνo, που ανοίγει νέους δρόμους.

Μνημονεύοντας την τελευταία ατάκα από τον διάλογο, όπως αυτή εκφέρεται από τον υπολοχαγό Άλντο Ρέιν, τον κάπως αλλοπρόσαλλο ήρωα – και δεν θα ήταν υπερβολή να θεωρήσουμε πως πρόκειται για τον συγγραφέα/σκηνοθέτη, που απευθύνεται σ' εμάς μέσα από τη σελίδα: «Νομίζω πως αυτό μπορεί να είναι και το αριστούργημά μου».

Το σενάριο ολοκληρώνεται με μια σκηνοθετική οδηγία προς όλους μας: «Χασκογελάνε μακάβρια και οι δύο».

Ντέιβιντ Λ. Ρόμπινς

Συγγραφέας των μυθιστορημάτων: *The Betrayal Game, The Assassins Gallery, War of the Rats, Liberation Road, Last Citadel, Scorched Earth, The End of War, Souls to keep, Broken Jewel.*

Σημείωση του εκδότη

Η σελιδοποίηση του παρόντος βιβλίου ακολουθεί τις υποδείξεις του συγγραφέα και έχει την έγκρισή του.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΚΙ ΕΝΑΝ ΚΑΙΡΟ ΣΤΗΝ...

ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΝΑΖΙ ΓΑΛΛΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΠΑΣΤΑΡΔΟΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΒΡΑΔΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

«ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΤΕΡΑΣΤΙΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ ΠΛΑΝΟ – ΒΟΥΣΤΑΣΙΟ – ΗΜΕΡΑ

Το φτωχικό βουστάσιο στα περίχωρα του Νανσί της Γαλλίας (περιοχή την οποία οι Γάλλοι αποκαλούν αγελαδοχώρι).

Λιαβάζουμε έναν ΥΠΟΤΙΤΛΟ στον ουρανό πάνω από το αγροτό-σπιτο:

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

«ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΚΙ ΕΝΑΝ ΚΑΙΡΟ ΣΤΗΝ...

ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΝΑΖΙ ΓΑΛΛΙΑ»

Αυτός ο ΥΠΟΤΙΤΛΟΣ εξαφανίζεται κι αντικαθίσταται από έναν άλλο:

«1941,

Ένας χρόνος γερμανικής κατοχής
της Γαλλίας»

Η φάρμα αποτελείται από ένα σπίτι, έναν μικρό αχυρώνα και δώδεκα αγελάδες διάσπαρτες τριγύρω.

Ο ιδιοκτήτης της φάρμας, ένας σωματώδης ΓΑΛΛΟΣ ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΟΣ, κόβει με το τσεκούρι του ένα κούτσουρο που ασχημαίνει το κτήμα του. Παρ' όλα αυτά, με την πρώτη ματιά, δεν μπορείς να πεις με βεβαιότητα εάν κόβει το κούτσουρο εδώ κι έναν χρόνο ή ξεκίνησε μόλις τώρα.

ΖΟΥΛΙ

Μία από τις τρεις όμορφες, νεαρές κόρες του κρεμάει την μπουγάδα στο σκοινί. Καθώς απλώνει ένα λευκό σεντόνι, ακούει έναν θόρυβο. Κάνοντας στην άκρη το ρούχο, βλέπει:

ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΙΚΟ ΠΛΑΝΟ ΤΗΣ ΖΟΥΛΙ

Ένα ανοιχτό αυτοκίνητο των Ναζί, με δύο μικρές ναζιστικές ση-

μαίες στο καπό, έναν NAZI ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ να το οδηγεί, έναν NAZI ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟ μόνο του στο πίσω κάθισμα, ΔΥΟ ΑΛΛΟΥΣ NAZI ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ να ακολουθούν με τις μοτοσικλέτες τους και να κατευθύνονται από τον λόφο στον χωματόδρομο που οδηγεί στη φάρμα τους.

ΖΟΥΛΙ

Μπαμπά.

Ο Γάλλος κτηνοτρόφος καρφώνει το τσεκούρι του στο κούτσουρο, κοιτάζει πάνω από τον ώμο του και βλέπει τους Γερμανούς να πλησιάζουν.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΟΥ, η ΣΑΡΛΟΤ, εμφανίζεται στην πόρτα του σπιτιού τους, ακολουθούμενη από τις ΔΥΟ ΑΛΛΕΣ ΝΕΑΡΕΣ ΚΟΡΕΣ της και βλέπει τους Γερμανούς να πλησιάζουν.

Ο κτηνοτρόφος φωνάζει στην οικογένειά του στα ΓΑΛΛΙΚΑ, με ΑΓΓΛΙΚΟΥΣ ΥΠΟΤΙΤΛΟΥΣ:

ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΟΣ

Μπείτε μέσα και κλείστε την πόρτα.

ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΟΣ

(Στη Ζουλί)

Ζουλί, φέρε μου λίγο νερό από την αντλία να πλυθώ και μετά πήγαινε μέσα μαζί με τη μητέρα σου.

Η μικρή κοπέλα τρέχει στην αντλία, δίπλα από το σπίτι. Σηκώνει μια λεκάνη και ξεκινά να βγάζει νερό. Υστερα από μερικές προσπάθειες, νερό αναβλύζει και πέφτει με ορμή μέσα στη λεκάνη.

Ο Γάλλος κτηνοτρόφος κάθεται πάνω στο κούτσουρο που μέχρι πριν από λίγο έκοβε, βγάζει ένα μαντίλι από την τσέπη του, σκουπίζει τον ιδρώτα από το πρόσωπό του και περιμένει τη φάλαγγα των Ναζί να φτάσει. Ζώντας εδώ κι έναν χρόνο με τη δαμόκλειο σπάθη πάνω από το κεφάλι του, αυτό θα μπορούσε κάλλιστα να είναι το τέλος.